

siger det, skal vi se, saa gaar den danske Krone stærkt i Vejret. Stemningsudbrud i den Retning forekommer det mig, man kan træffe selv hos Ministre. Jeg maa tilstaa, at jeg lægger meget ringe Vægt paa, hvad vi siger om vor Krone. Det er en Bedømmelse fra Udlandet af, hvad Kronen er værd, det i Øjeblikket kommer an paa, for efter den Værdi sælger de os deres Valuta, hverken værre eller bedre. I store Forretninger bygger man ikke i al Almindelighed, i hvert Fald ikke ret længe, paa Rygter; der søger man at trænge ind til Sagens Kærne, naar man skal yde Kredit. Og det er netop det, man skal. Da der ikke er Guldindløselighed, er der faktisk Tale om en Kredit, og det er klart, at den, der skal yde en Kredit, yder den ikke gerne, hvis han ikke tror, at den, der modtager den, sidder i en Forretning, der som saadan kan bære sig.

Spørgsmaalet er da, om den danske Stats Stilling som Forretning betragtet er af en saadan Art, at man kan sige, at den er tilfredsstillende. Det er det Spørgsmaal, der bliver det afgørende, naar der er Tale om Kronens Stabilisering. Og der mener jeg, man har Lov til at sige, at Forretningen, som den gaar for Tiden, er ikke tilfredsstillende. Jeg har allerede nævnt, at dette med Sedlerne har en vis Indflydelse paa Kronens Stilling. Men man har jo ogsaa Uindløselighed i mange andre Lande, hvor Værdien af den vedkommende Møntsort ganske anderledes nærmer sig Guldmøntfoden, end Tilfældet er her i Danmark. Jeg tror derfor ikke, at det er paa det Punkt, den afgørende Skavank ligger. Jeg tror lige saa lidt paa, at det er paa Tilliden, og ej heller tror jeg paa, at dette, at muligvis nogle, for at sikre sig, køber udenlandsk Valuta i Stedet for dansk, gør noget afgørende. Der er om dette Forhold sagt forskelligt og ikke meget rosende, og jeg maa naturligvis for saa vidt erkende, at det er beklageligt, at man gør sligt. Men jeg vil her som i ethvert andet Forhold, saa vidt det er mig muligt, søge at trænge til Bunds i, om det ikke er forstaaeligt, at noget saadant gøres, og jeg maa hævde, at med den Staaen til, man hidtil har haft paa dette Omraade, synes det mig meget forstaaeligt, at Folk, der ejer Penge, ikke vil se paa, at det skal gaa dem, som det er gaaet i Tyskland, at deres Penge svinder ind til intet. For det, der er sket i Tyskland, er jo i Virkeligheden en ganske forfærdelig Urimelighed, en Urime-lighed, man ogsaa til en vis Grad har været inde paa her ved den Lov om Kreditforeningsobligationer, vi vedtog for nylig. Det er dette, at man har hjulpet dem, der

har fast Ejendom, Maskiner, eller hvad det er, Værdier, der ikke i nær saa stor Grad som Obligationer er afhængige af den paa-gældende Møntsorts Værdi, men i Virkeligheden er faste Værdier, medens man gennem den nys vedtagne Obligationslov i Virkeligheden har givet dem, som ejer Obligationer, som i god Tro har anbragt deres sammensparede Penge i det under almindelige Forhold sikreste Papir, man overhovedet kan anbringe dem i, en god Dag. Naar sligt er sket, forekommer det mig forstaaeligt, om Folk søger at tage Sagen i deres egen Haand og derigennem sikre sig mod den Armod, som ellers vilde være dem sikker, hvis Forholdene her i Landet skulde udvikle sig noget i Retning af Forholdene i Tyskland. Jeg maa derfor hævde, at naar en saadan Flugt til Tider har fundet Sted i muligvis for stor Grad, bærer de, der sidder med Hovedansvaret for, at der intet gøres, en stor Del af Skylden. For lige saa sikkert som jeg vil hævde, at naar man fra Statsmagtens Side gør, hvad gøres kan, for at støtte den danske Krone i slige Tilfælde, er det en Pligt for alle Samfundsborgere at hjælpe med dertil, lige saa forstaaeligt forekommer det mig, at naar man intet gør, bliver Resultatet det, man maaske har haft, dette, at Folk søger at hjælpe sig selv.

Nu er man altsaa gennem dette Forslag, haaber jeg, kommet det første Skridt i Retning af at vise, at man vil gøre et alvorligt Forsøg paa at støtte den danske Krone. Jeg ønsker at understrege, at dette Forslag i sig selv skaffer ingen som helst Sikkerhed. Men det skaffer en Udligning, som naturligvis for Forretningslivet som saadant er af stor Betydning. Det skaffer tillige, som det ærede Medlem Hr. Rode nævnte, Mulighed for, at man ved at følge Valutaen, efter at dette Raad er blevet nedsat, vil kunne finde ud af, hvor Skavanken ligger. Jeg tror imidlertid ikke, det er svært at sige, hvor Skavanken ligger, og de fleste synes ogsaa at mene, at Skavanken ligger i, at vor Handelsbalance er slet. Nu ved jeg meget vel, at en Handelsbalance i Almindelighed ikke skal være positiv, behøver i alt Fald ganske afgjort ikke at være det, og dog kan Forretningen som saadan være meget sund, idet der er mange Midler, som unddrager sig Beregning, naar man opstiller Balancen. Vi ved ogsaa fra tidligere Tider, at vi paa vor Handelsbalance havde betydeligt Underskud, og dog stod den danske Krone i Pari. Naturligvis ikke alene fordi vi havde Guldmøntfod, for hvis det havde været den, der